

Arrest

nr. 103 198 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. STEENBERGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, Armeens orthodox christen zijn en in 1991 in Bagdad zijn geboren. Uw ouders zouden afkomstig zijn uit Dohuk in Noord-Irak. Uzelf zou gans uw leven in Bagdad hebben gewoond. U zou met uw ouders en uw broer Pieter in Nidhal in de wijk Sadun hebben gewoond. Uw zus Silva zou in 2006 met haar echtgenoot naar Jordanië zijn vertrokken. U zou tot het derde middelbaar school hebben gelopen. In 2007 zou u uw studies hebben stopgezet en in de minimarkt van uw vader, in de buurt van uw huis, beginnen te werken zijn. Uw broer Pieter zou student zijn geweest aan de universiteit van Mustansiriya.

Tot 27 juli 2012 zou uw familie geen problemen hebben gekend. Die dag zou u samen met uw vader en uw broer aan het huis hebben gewerkt. Uw vader zou een slokje water hebben gedronken. Op

dat ogenblik zouden drie mensen in een auto zijn langsgereden. Ze zouden uw vader gevraagd hebben waarom hij water dronk tijdens de ramadan. Uw vader zou de personen hebben verteld dat jullie christenen zijn en niet meededen met de ramadan. De inzittenden van de auto zouden zijn uitgestapt en het flesje water stuk hebben gegooid. Op een bepaald moment zou de hond van uw broer de personen hebben aangevallen. Eén van de mannen zou hierop jullie hond hebben doodgeschoten. Uw broer Pieter zou kwaad zijn geworden en een steen hebben gepakt die hij naar deze persoon wilde werpen. Nog voor hij de steen zou hebben geworpen, zou hij door één van de mannen in de borst zijn geschoten. Hij zou naar het ziekenhuis zijn gebracht en korte tijd later zijn overleden. Na dit incident zou uw vader klacht hebben ingediend bij de politie en besloten hebben dat jullie het land zouden verlaten. Op 13 augustus 2012 zou u samen met uw ouders Irak hebben verlaten. Onderweg naar België zou u uw ouders zijn kwijtgespeeld.

Op 21 augustus 2012 zou u in België zijn aangekomen. Op 23 augustus 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst in België zou u van uw ooms in Battawin (Bagdad) vernomen hebben dat uw ouders in Turkije waren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige bedenkingen moeten worden gemaakt aangaande uw afkomst uit Bagdad. U verklaarde gans uw leven in de wijk Sadun te hebben gewoond en er te zijn gebleven tot 13 augustus 2012 (zie gehoorverslag CGVS, II, p.2+gehoorverslag CGVS, I, p.3).

Het Commissariaat-generaal riep u twee keer op voor een gehoor (dd. 16 oktober 2012 en 27 november 2012). Tijdens beide interviews werd gepeild naar uw contacten met de Armeense gemeenschap in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit de stad Bagdad. Tijdens het eerste interview voor het CGVS beweerde u dat u geen contacten had met geloofsgenoten in Bagdad. De reden die u hiervoor gaf was het feit dat u bezig was met uw werk in de supermarkt. Verder haalde u in dit verband aan dat er sinds de start van de oorlog in 2003 veel christenen het land hadden verlaten en er geen vertrouwen meer is tussen de mensen. U haalde aan dat u uw geloofsgenoten in de kerk zag, maar jullie elkaar geen bezoek brachten en geen contact hadden (zie gehoorverslag CGVS, I, p.13). Uit hetzelfde interview blijkt dan ook dat u geen enkel christelijke familie (al dan niet Armeens) in Bagdad bij naam kent (zie gehoorverslag CGVS, I, p.13 en p.17), hetgeen een bijzonder merkwaardige vaststelling is voor iemand die zegt steeds in Bagdad te hebben gewoond en tot de christelijke gemeenschap te hebben behoord. U haalde aan dat er in Sadun waar u woonde en in Mashtal veel christenen zijn, maar u kon hiervan geen enkel voorbeeld geven (zie gehoorverslag CGVS, I, p.17). Dit alles is zeer opmerkelijk. Al even opmerkelijk is de vaststelling dat u tijdens het tweede interview uw eerdere bewering als zou u geen contact hebben met christenen afzwakt. U verklaarde dat u een paar keer per maand naar de Armeense club in uw wijk ging waar u iets ging eten of drinken (zie gehoorverslag CGVS, II, p.22). Gevraagd enkele Armeense families te noemen die woonachtig waren in uw wijk in de periode voorafgaand aan uw vertrek, noemde u plots wel enkele families (o.m. Abu Sarkis, de Ishaan familie, Hovanes). Alsook zei u dat uw Armeense vrienden Atranik en Varosh in uw wijk woonden en stelde u dat zij voor uw vertrek vaak in uw winkel langskwamen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.22). Dat u de ene keer geen enkel voorbeeld kan geven van christenen in Bagdad en verklaart met hen geen contacten te hebben gehad en deze stelling de andere keer wijzigt en plots wel verschillende christelijke families bij naam lijkt te kennen, is zeer merkwaardig.

Voor wat betreft uw verklaring tijdens het tweede interview als zou u zich een paar keer per maand naar de Armeense familieclub in uw wijk begeven hebben, dient voorts te worden opgemerkt dat u hierover vaag blijft. Toen u werd gevraagd of u enkele namen kon noemen van geloofsgenoten die in deze club werkten, slaagde u er niet in om één voorbeeld te geven (zie gehoorverslag CGVS, II, p.22). Rekening houdend met het feit dat de Armeense gemeenschap een kleine gesloten gemeenschap betreft en u, zoals u verklaarde, maandelijks in deze club vertoefde kan verwacht worden dat u hierover informatie kan verschaffen.

Verder haalde u voor het CGVS aan dat huizen van christelijke families in Bagdad na de val van het Baath-regime (2003) werden aangevallen. Gevraagd of u hiervan enkele concrete voorbeelden kon geven, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, I, p.17). Voorts is het uitermate merkwaardig dat u slechts één priester en één bisschop in Bagdad in de periode voorafgaand aan uw vertrek kon opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12).

Vervolgens dient in dit verband te worden vastgesteld dat u slechts één aanslag op een kerk sinds de val van het regime in 2003 wist aan te stippen, namelijk die van Saydat Al Najat eind 2010 (zie gehoorverslag CGVS, I, p.17). Dat u als christen hierover niet meer informatie kan verschaffen, is uitermate merkwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan

het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er in de periode tussen 2004 en 2007 vijftientig bomaanslagen op kerken in Bagdad werden gepleegd. Van een christen die tot augustus 2012 in Bagdad zou hebben gewoond, sinds 2007 werkzaam was in de winkel van zijn vader, tot in 2012 op feestdagen naar de kerk ging en af en toe een Armeense club bezocht, kan verwacht worden dat hij op een doorleefdere en ietwat gedetailleerde manier kan vertellen over de problemen voor christenen en aanslagen op kerken in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek. Dat u slechts weet heeft van één aanslag op een kerk in Bagdad, is bijzonder merkwaardig en roept twijfels op bij uw verblijf in deze stad.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uitermate vaag bleef aangaande de veiligheidssituatie in Sadun in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. U verklaarde dat er in Sadun iedere dag aanslagen plaatsvonden. Gevraagd hiervan enkele concrete voorbeelden te geven, raakte u niet verder dan te stellen dat terroristen het vooral op markten hebben gemunt (zoals de markt van Bagdad Al Jadida). U slaagde er niet in andere concrete voorbeelden aan te halen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.17). Van iemand die verklaart tot augustus 2012 in de wijk Sadun te hebben gewoond en er werkte in een supermarkt kan verwacht worden dat hij hierover meer informatie kan verschaffen.

Voorts is het merkwaardig dat u slechts één militie (namelijk Hezbe Islami) die in Bagdad opereert bij naam kon noemen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.18). Dat u bijgevolg niet op de hoogte bent van het bestaan van milities als de Badr-brigades, het Mehdi-leger of van aan al-Qaida gelieerde soennitische milities, is bijzonder merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij uw bewering in Bagdad woonachtig te zijn geweest. Temeer u een jongeman bent, die toegang had tot de media en als winkelier deelnam aan het maatschappelijk leven. In dit verband mag het bovendien ernstig verbazen dat u zich eveneens tijdens dit gehoor laat ontvallen dat u "niets weet" over soennieten of sjiieten (zie gehoorverslag CGVS I p.18). Ook hier kan gesteld worden dat iemand die al die jaren in Bagdad heeft gewoond, ongetwijfeld een en ander weet te zeggen over de soennieten, de sjiieten en de problemen die er geweest zijn tussen beide bevolkingsgroepen. Verder blijkt dat u evenmin in staat bent om namen van wijken op te sommen die doorheen de laatste jaren voornamelijk soennitisch dan wel sjiiitisch zijn geworden (zie gehoorverslag CGVS I p. 14). Nochtans zal elke inwoner van Bagdad enigszins kunnen beschrijven welke wijken tengevolge de sektarische onlusten in de periode 2006-2008 grotendeels zijn overgenomen door de soennieten of de sjiieten.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat er ernstige twijfels zijn aangaande uw beweringen omtrent uw afkomst en verblijf in Bagdad.

Voor wat betreft de door u neergelegde doopakte, gedateerd in 2011, dient te worden opgemerkt dat het hier slechts om een kleurenkopie gaat waarvan de authenticiteit, gezien de manipuleerbaarheid van kopieën, niet kan worden gegarandeerd. Bovendien betekent het feit dat dit stuk in 2011 werd opgesteld nog niet dat u op dat moment in Bagdad woonachtig was.

Gezien kan worden getwijfeld aan uw verblijf in Bagdad, komt ook de geloofwaardigheid van uw concrete vluchtaanleiding op de helling te staan. Ter ondersteuning van uw problemen legde u enkel een overlijdensakte voor van uw broer Pieter. Dient te worden opgemerkt dat dit stuk slechts een faxkopie betreft -waarvan enkele passages niet goed leesbaar zijn- waarvan de authenticiteit gezien de manipuleerbaarheid van kopieën opnieuw niet kan worden gegarandeerd. Overige stukken aangaande uw problemen, zoals de klacht die uw vader neerlegde bij de politie of documenten van uw kerkgemeenschap aangaande het incident, legde u niet neer.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt verder in het gedrang door het volgende. Op het door u neergelegde nationaliteitsbewijs van 1998 staat dat uw ouders beiden uit Dohuk in Noord-Irak afkomstig zijn. Ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u plots dat uw beide ouders van Dohuk afkomstig zijn. Opmerkelijk is dat u tijdens het eerste interview voor het CGVS over uw ouders afkomst uit Noord-Irak met geen woord repte. Zelfs toen u de vraag werd gesteld waar er elders in Irak nog Armeense christenen gevestigd zijn, antwoordde u dit niet te weten. Op de vraag of er in Dohuk veel christenen woonden, beweerde u eveneens dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, I, p.21). U repte met geen woord over uw ouders afkomst uit Dohuk. Ook dit is een merkwaardige vaststelling.

In dit verband dient ook uw onwetendheid over uw families achtergrond te worden onderstreept. Hoewel uw beide ouders afkomstig zijn uit Dohuk, zegt u niet te weten wanneer ze naar Bagdad zijn verhuisd, niet te weten van waarom ze naar Bagdad verhuisden en evenmin te weten of ze van de stad Dohuk afkomstig zijn dan wel uit de provincie. Dit is merkwaardig. Ook bij uw verklaring dat u nergens in Dohuk of elders in Noord-Irak (Erbil, Suleymania) verwanten of kennissen heeft, is merkwaardig, temeer er sinds de val van het Saddamregim vele duizenden christenen uit Centraal-Irak zich gevestigd hebben in Noord-Irak (o.m. in Dohuk en Erbil). De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert bevindt zich in het administratief dossier.

Tot slot dient verder te worden opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegde over de route die u nam om uw land te verlaten. U verklaarde van Bagdad naar Mosul te zijn gereisd. U zou samen met uw ouders uit Mosul met een auto zijn vertrokken, maar moest het antwoord schuldig blijven toen u

werd gevraagd of jullie hierna door Koerdistan passeerden (zie gehoorverslag CGVS, I, p.3). Ook via welke grensovergang u uw land heeft verlaten, wist u niet te vertellen (zie gehoorverslag I, p.4). Uw vage verklaringen aangaande de plaatsen die u voorbijkwam alvorens uw land te verlaten, doet het CGVS vermoeden dat u iets verzwijgt aangaande uw recente verblijfplaats.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat er ernstig moet getwijfeld worden aan uw beweringen betreffende uw werkelijke herkomst en aldus ook aan de problemen die u in juli 2012 in Bagdad zou hebben gekend. U maakt door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over cruciale aspecten als uw reële herkomst, verblijfplaatsen en achtergrond uw nood aan bescherming bijgevolg niet aannemelijk.

Het door u neergelegde nationaliteitsbewijs, afgeleverd in 1998, wijzigt tenslotte niets aan bovenstaande appreciatie. Dat het enige officiële stuk dat u aanbrengt ter staving van uw identiteit en herkomst dateert van meer dan tien jaar geleden, roept integendeel wederom vragen op.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie van 1951, een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 1980 en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van recht van verdediging vermeld in artikel 3 E.V.R.M. Verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en dat hij niet in de kijker wil lopen met zijn geloof. Verzoeker verwijst tevens naar de bijgebrachte doopakte en overlijdensakte van zijn broer. Hij stelt dat hij op 18 januari 2013 een origineel exemplaar van de overlijdensakte opstuurde hetgeen de argumentatie dienaangaande ondergraaft.

2.2.1. De bestreden beslissing werd niet genomen op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land, en te dezen meer specifiek de regio, dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat de overheid, zelfs wanneer een asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht zijn kennis over de voorgehouden streek van herkomst te toetsen. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis van die streek mocht de commissaris-generaal in alle redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde afkomst uit Bagdad. Immers, van iemand die zich vluchteling verklaart, mag verwacht worden dat hij correct en oprecht kan antwoorden op een aantal elementaire vragen zoals zijn identiteit, afkomst en achtergrond. Verzoekers verklaring dat hij nog jong was, is derhalve geen geldige verschoningsgrond aangezien zelfs van een jeugdig persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn voorgehouden leefomgeving, *in casu* deze van de Armeense christenen te Bagdad. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij op eenvoudige vragen over onder meer de christelijke gemeenschap in Bagdad, andere Armeense inwoners, de veiligheidssituatie in zijn wijk, aanslagen op kerken en het bestaan en de activiteiten van milities in zijn wijk correct kan antwoorden. Verzoeker blijft blijkens zijn verklaringen hieromtrent echter in gebreke.

Dienvolgens heeft de commissaris-generaal dan ook terecht vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde afkomst uit Bagdad. Het feit dat aan zijn beweerde afkomst uit Bagdad geen geloof kan worden gehecht, is belangrijk voor de inschatting van verzoekers vrees voor vervolging en zijn nood aan subsidiaire bescherming. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Wat betreft de neergelegde documenten stelt verweerder terecht vast dat de voorgelegde doopakte slechts een kleurenkopie is waarvan de authenticiteit bijgevolg niet kan worden gegarandeerd. Bovendien betekent het feit dat dit document in 2011 werd opgesteld nog niet dat verzoeker op dat moment ook effectief in Bagdad woonde. Ook de overlijdensakte van zijn broer kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in Bagdad niet herstellen aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat deze overlijdensakte op 18 januari 2013 naar verweerder werd verzonden; derhalve blijft de motivering dienaangaande overeind.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers reisweg merkt verweerder terecht op dat verzoeker hierover met geen woord rept in zijn verzoekschrift. Deze vaststellingen en overwegingen van de betwiste beslissing blijven dan ook onverkort overeind.

De bestreden beslissing vindt inzake de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, zijn geloof en de bijgebrachte stukken.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker heeft het, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven.

Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden afkomst uit Bagdad. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van de asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, *in casu* zijn voorgehouden afkomst uit Bagdad en de Armeense gemeenschap aldaar, en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS